

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Cont nr. 49.8.01

O entuziastă sărbătorire la Blaj

Ne stăruie încă în suflet entuziasta, plina de căldură patriotică sărbătorire, în cetatea Blajului, a împlinirii a cinci sferturi de veac de la marea Adunare a românilor transilvăneni de pe Cîmpia Libertății, din mai 1848.

Ca și acum 125 de ani și, desigur, mai mult decât atunci, drumurile care duceau spre Blaj au fost înșesate de oameni. Erau porniți dinspre Alba și Sebeș, dinspre Cugir și Aiud, dinspre Teiuș și Deva. Dar mai ales dinspre Munții Apuseni. Au fost adunați peste 70.000 cetățeni — printre care și studenți de la Institutul Teologic Sibiu, însoțiți de secretarul șef Constantin Voicu — cooperatori, moși în dulamele lor albe, români în portul lor caracteristic, maghiari cu ilice, germani, secui. Rîndurile lor strînse, semnele amicale pe care și le fac, însuflețirea care domnește, toate acestea nu mai au nevoie de nici o tălmăcire. Este dovada cea mai vie că politica națională înțeleaptă a Statului nostru este urmată cu devotament și dă roadele așteptate. Pe dealurile din preajmă, pe care se zăresc două pinze de călăreți, s-a în crustat cu alb data aniversată 1848.

Haină de sărbătoare a îmbrăcat și Catedrala Sf. Treime, precum și celelalte biserici din Blaj, care, prin dangăt de clopot, mărturiseau bucuria obștească de care erau cuprinse meleagurile blăjene.

Era ziua de 17 mai 1973. La marea adunare populară de pe Cîmpia Libertății din Blaj a participat Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Domnul Ion Gheorghe Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri, alți conducători de stat, precum și președinți ai Consiliilor Populare Județene: Mureș, Sibiu, Hunedoara, Cluj, Covasna, Harghita, reprezentanți ai cetățenilor din întreaga Transilvanie.

Festivitatea a început prin ceremonia dezvelirii busturilor iluștrilor bărbați, care s-au distins prin dragostea lor de popor, conducînd masele în revoluția din 1848 din toate cele trei provincii românești.

După cuvîntul domnului George Homoștean — președintele Consiliului Popular Județean Alba —, evenimentul mai este subliniat de: Nicolae Bădea, muncitor la Combinatul de prelucrare a lemnului din Blaj; Georgina Suci, profesoară la Liceul „Iacob Mureșanu” din Blaj; inginerul Kadar Francisc, șeful Secției mecanico-energetice de la Uzina mecanică Cugir; Viorel Șoica, locuitor din comuna Avram Iancu, și Mihai Reckerth, președintele Cooperativei agricole de producție din Șona.

În uralele mulțimii, o amplă cuvîntare a rostit Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat. Urmărită cu atenție și profund interes de către toți cei prezenți pe Cîmpia Libertății și subliniată de repetate și prelungi aplauze, reținem din această cuvîntare gânduri ca acestea:

„Luăm parte cu deosebită emoție, aici, pe Cîmpia Libertății, la marea adunare populară consacrată aniversării a 125 de ani de la revoluția burghezo-democratică din Transilvania, de la ridicarea la luptă a maselor largi populare — români, maghiari, germani — pentru înlăturarea vechilor rînduiri sociale, pentru progres social și libertate, pentru drepturi naționale...”

„Este deosebit de semnificativ că alături de țărani, muncitorii și meseriașii români, în masa participantilor la adunarea populară de la Blaj se aflau și iobagi unguri, sași și secui, care simțeau că luptînd împreună cu revoluționarii români își

vor putea împlini visurile și aspirațiile, se vor putea elibera din lanțurile exploatarei, vor putea cuceri o viață mai dreaptă, mai bună, o viață liberă.

La Blaj a fost adoptat un vast program economic, social și politic, în centrul căruia se găsea cerința desființării iobăgiei fără nici o despăgubire din partea țăranilor, precum și alte revendicări. O mare însemnătate istorică are faptul că adunarea populară de la Blaj a adoptat rezoluția prin care „națiunea română se declară și se proclamă națiune de sine stătătoare”, exprimînd într-un singur glas, într-o singură voință aspirația: „Vrem să ne unim cu țara!”

„Luptele revoluționare de la 1848 au afirmat dreptul sacru al poporului român la existență de sine stătătoare, precum și hotărîrea de a merge în pas cu ideile avansate ale epocii, de a înainta

neabătut pe calea democrației și progresului...” ceea ce s-a împlinit în zilele noastre. „Astăzi naționalitățile conlocuitoare sînt reprezentate în toate organismele vieții sociale, inclusiv în forurile supreme ale țării...”

A urmat apoi un înălțător spectacol muzical-coregrafic, dedicat anului revoluționar 1848. Secvență după secvență se înfățișează lupta înaintașilor, frăția dintre oamenii care au trăit, au muncit și au luptat împreună pe pămîntul românesc.

Adunarea populară de pe Cîmpia Libertății din Blaj, din ziua de 17 mai a.c., a constituit o vibrantă manifestare de omagiere a vrednicilor înaintași, dar în același timp și de dragoste profundă față de Conducătorii de astăzi ai patriei noastre.

Ea a însemnat totodată și un nou impuls pentru noi toți, pentru toți fiii țării, de a ne sluji cu devotament Patria, de a munci cu sîrguință pentru continua ei înflorire.

R.

Semnificația aniversării a 25 ani de activitate a Prea Fericitului Patriarh Justinian

Aniversarea împlinirii a 25 de ani de activitate a Prea Fericitului Părinte Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, constituie un moment de însemnate reflecții asupra chemării și misiunii slujitorilor altarelor strămoșești.

Această aniversare, săvîrșită simplu și măreț, precum și celelalte aniversări din trecutul Patriei și al Bisericii, de care am avut parte din belșug în acest an, trezesc în conștiința semnificații profunde, aduceri aminte de gânduri și fapte eroice, care strălucesc pe firmamentul istoriei neamului și al Bisericii.

Ele sînt, însă, și momente de meditație asupra datoriei care le avem față de Biserică și Patrie și tot atîtea izvoare de învățăminte ce se desprind asupra activității prezente a slujitorilor altarului străbun.

Gîndurile și faptele înaintașilor devin în conștiința fiecăruia părți integrante ale vieții și îndemnuri de a ne desfășura activitatea, în mijlocul credincioșilor noștri, în lumina focului sacru al iubirii de Dumnezeu și de oameni. Căci nu este suficient să memorezi sau să elogiezi fapte din trecut, ci este important să scoți din acestea principiile care le-au făcut cu adevărat mari și care au făcut din autorii lor personalități de seamă în viața poporului.

Oprindu-ne o clipă la semnificația pe care o are activitatea Bisericii Ortodoxe Române, sub îndrumarea Sfîntului Sinod în frunte cu Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, în ultimii 25 de ani, nu putem să nu remarcăm faptul că Biserica Ortodoxă Română a continuat în mod firesc să slujească idealurile mărețe ale poporului nostru, în noile condiții de viață, așa precum a făcut-o în tot trecutul ei.

Ea nu s-a izolat și nu a rămas indiferentă față de imperativele vremii și față de transformările mari care au intervenit în viața poporului nostru și a lumii întregi.

Păstrînd nealterat tezaurul de învățătură a Domnului nostru Iisus Hristos, a scos din acesta învățături luminoase pentru frămîntarea cea nouă a lumii. Prin toată activitatea ei, Biserica Ortodoxă Română a rămas legată de popor în drumul lui spre libertate și dreptate socială, pe drumul

lui de afirmare puternică a independenței și progresului.

O scurtă retrospectivă în trecutul Bisericii Ortodoxe Române ne arată concludent linia ascendentă a slujirii și fidelității ei față de popor.

În secolul al XIV-lea, după întemeierea Principatelor Române, s-au înființat Mitropoliile din Țara Românească și Moldova, cu menirea de a susține noua formă de organizare a statului. Îndată după proclamarea independenței statului român, la sfîrșitul secolului al XIX-lea, a urmat dobîndirea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române, din aceleași motive și cu același scop ca Biserica să-și aducă și mai mult contribuția la susținerea acestei realizări din viața poporului nostru.

Era firesc, deci, ca după împlinirea idealului de unitate statală să urmeze și împlinirea idealului de reîntregire a Bisericii Ortodoxe Române. Integrarea tuturor mădularelor trupului tainic al lui Hristos în familia întregită a neamului corespundea și era împlinirea unei năzuințe care s-a exprimat în diferite feluri vreme de 250 ani. Operația de dezbinare care s-a făcut la 1700 durea tot mai mult pe toți credincioșii români, urmările ei erau tot mai grave, încît împreună cu strigătul poporului: „Vrem să ne unim cu țara” se auzea tot mai puternic glasul: „Vrem să fim o singură Biserică românească”.

Dacă această dorință nu s-a împlinit îndată după înfăptuirea idealului de unitate națională s-a datorat numai faptului că unitatea nu era deplină și că anumite puteri străine din afară se amestecau în viața poporului nostru și frînau dezvoltarea lui spre o libertate și independență adevărată.

Cînd acest ideal a devenit o realitate, cînd poporul a devenit stăpîn pe destinele lui, credincioșii români au găsit momentul potrivit să se integreze în sînul unei singure Biserici mame, fiindcă nimeni și nimic nu mai putea sta în fața acestei dorințe de unitate bisericească.

Hotărîrea aceasta a nemulțumit numai pe aceia care se desprinseseră cu totul de unitatea care era de fapt în tot timpul în rîndul credincioșilor români,

(Continuare în pag. 2)

Semnificația aniversării a 25 ani de...

(Urmare din pag. 1)

pe aceia care uitaseră că cel mai mare legământ este legământul cu neamul tău.

Iată de ce credincioșii români au răspuns cu însuflețire la chemarea Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian în octombrie 1948, pentru că ei vedeau în ea împlinit dorul lor de unitate.

Meritul Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian, al membrilor Sfântului Sinod, al clerului și credincioșilor a fost acela că au văzut clar momentul pentru înfăptuirea acestei unități bisericești și prin aceasta Biserica Ortodoxă Română s-a dovedit legată de viața cea nouă din patria noastră, viață de dreptate și pace, de independență și progres.

Aniversarea festivă a împlinirii unui pătrar de veac de activitate rodnică a Prea Fericitului Sale este prilej de omagiu ce se cuvine tuturor celor ce l-au urmat și au lucrat pentru înfăptuirea acestei unități.

Săvârșită într-un chip măreț prin simplitatea ei, aniversarea capătă noi dimensiuni și o semnificație deosebită, fiind totodată o mărturie a legăturii strânse dintre credincioșii Bisericii Ortodoxe Române și întregul popor pentru făurirea unui viitor tot mai luminos al Patriei.

† VASILE
Episcopul Oradiei

Sărbătorirea împlinirii a 25 ani de patriarhat ai

P. F. Părinte Patriarh Justinian

Ierarhii, preoții și credincioșii Bisericii noastre au sărbătorit cu cinstirea cuvenită împlinirea, în 6 iunie 1973, a 25 ani de patriarhat ai Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian.

Astfel, la conferințele preoțești de orientare din luna mai 1973, s-a tratat tema: „Biserica Ortodoxă Română în ultimul sfert de veac. Cu prilejul împlinirii a 25 de ani de activitate a Prea Fericitului Patriarh Justinian ca Întâistător al Bisericii Ortodoxe Române”. Din plenul conferințelor s-au trimis telegrame omagiale Prea Fericitului Sale.

De asemenea, Duminică, 3 iunie 1973, în toate bisericile și mănăstirile din cuprinsul Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române la sfârșitul Sf. Liturghii preoții au vorbit credincioșilor despre bogata activitate, internă și externă, a Bisericii noastre în ultimul sfert de veac, rostindu-se totodată rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu pentru toate binefacerile revărsate asupra noastră, asupra Bisericii noastre, asupra P. F. Părinte Patriarh Justinian.

La Catedrala mitropolitană din Sibiu în Duminică arătată, la priceasnă a predicat P. C. vicar Tr. Belascu, iar la sfârșit o cuvântare omagială a rostit I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, în care a schițat personalitatea P. F. Patriarh Justinian, în a cărei activitate caracteristica principală este „dynamismul prin care a dat tuturor slujitorilor și fiilor Bisericii un puternic impuls spre acțiunea, spre lucrarea bisericească și patriotică, Prea Fericitul Sa fiind omul credinței, al credinței roditoare în fapte, și omul dragostei; dragoste care se arată în acțiune”.

În ființa Întâistătorului Bisericii noastre — a mai spus între altele I. P. S. Mitropolit Nicolae — „s-au împlinit și se împletesc dragostea de popor cu dragostea de Biserica străbună. Aceste două coordonate strâns legate au devenit izvorul acțiunii P. F. Patriarh Justinian pentru înnoirea continuă a vieții Bisericii noastre, înnoire prin care clerul și credincioșii noștri sînt chemați să sprijinească marile idealuri și realizări ale țării noastre, ale vremii noastre... „De aceea evenimentul împlinirii a 25 ani de activitate a Prea Fericitului Sale este un popas sărbătoreț, în care se face bilanțul marilor realizări și se proiectează în viitor nădejile împlinirilor care vin”.

Aceluși eveniment aniversar a fost consacrat și festivitatea care a avut loc în aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu, miercuri, 6 iunie 1973, la care au participat P. C. consilieri și alți salariați de la Centrul nostru arhiepiscopesc, P. C. profesori și studenți teologi, preoți din Sibiu etc.

Programul a fost deschis de P. C. rector Is. Todoran, după care P. C. prof. Grigorie Marcu a rostit o densă cuvântare. P. C. Sa s-a oprit asupra aspectelor mai importante din activitatea Bisericii noastre în ultimii 25 ani, a Sf. Sinod, în frunte cu P. F. Părinte Patriarh Justinian, reliefîndu-se capitole ca: Unitatea de credință; Raporturile Bisericii cu statul; Raporturile Bisericii Ortodoxe Române cu celelalte culte din țară ș. a.

Corul studenților teologi a executat, în cadrul aceluși program, unele compoziții bisericești și patriotice, iar studenții teologi: D. Colotelo, A. Aroneasa și A. Muntiu au citit fragmente din lucrările P. F. Părinte Patriarh Justinian.

Jubileul de 25 ani de patriarhat ai Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Române a fost sărbătorit

însă în mod deosebit la Centrul Patriarhal, în ziua de 5 iunie 1973.

Festivitatea s-a desfășurat în biserica „Sf. Spiridon Nou” din București. Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian a oficiat Sf. Liturghie în fruntea unui mare sobor, alcătuit din I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, P. S. Episcop Iosif al Rîmnicului și Argeșului, P. S. Episcop Teofil al Clujului, P. S. Episcop Germain al Bisericii Ortodoxe-Catolice din Franța, P. S. Episcop Visarion Rășinăreanul, vicarul Arhiepiscopiei Sibiului, preoți și diaconi.

La serviciul divin au asistat: Membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române; conducătorii Cultelor religioase din țară; oaspeți de peste hotare, aparținînd altor confesiuni; conducători și reprezentanți ai comunităților ortodoxe române de peste hotare; membrii Consiliului Național Bisericesc; reprezentanți ai Administrației Patriarhale și ai Arhiepiscopiei Bucureștilor; delegați ai Eparhiilor și ai instituțiilor de învățămînt teologic; preoți și credincioși din capitală, alți invitați.

Răspunsurile liturgice au fost date de Corala Patriarhiei, condusă de prof. Nicolae Lungu.

După terminarea serviciului divin, în aceeași biserică și în prezența aceleiași asistențe s-a oficiat o slujbă de mulțumire de către un sobor de slujitori, avînd în frunte pe I. P. S. Mitropolit Teoctist al Olteniei, P. S. Episcop Vasile al Oradiei și P. S. Episcop Victorin al Episcopiei Ortodoxe Române Misionare în America.

Răspunsurile au fost date de Corala preoților din capitală, sub conducerea preotului Ion Popescu-Runcu.

La această solemnitate au participat, din partea organelor superioare de stat, Dl. prof. Dumitru Dogaru, Președintele Departamentului Cultelor, și Dl. Gheorghe Nenciu, Vicepreședintele Departamentului Cultelor.

După terminarea slujbei de mulțumire, P. S. Episcop Antim Tîrgovișteanul, vicar patriarhal, a dat citire „actului sinodal de aniversare...”, din care încreștăm pasaje ca acestea:

„Rînduit-a Pronia divină ca, după furtuna celei de-al doilea război mondial, cînd harnicul nostru popor și-a luat soarta în propriile sale mâini și a început să-și făurească cu hotărîre și avînt o viață liberă, prosperă și plină de demnitate națională, să avem un înțelept cîrmuitor bisericesc, care, cu viziune clară și cuprinzătoare și însuflețit de fierbinte rîvnă, să îndrumeze clerul Bisericii noastre strămoșești pe calea adevăratei și nedezmînțitei lui misiuni, de a sluji lui Dumnezeu și de a sluji pe oameni în năzuințele lor cele mai înalte și cele mai fierbinti.

În împlinirea acestei sfinte misiuni, Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian a aflat, dintru început, la membrii Sf. Sinod o largă înțelegere și o însuflețită colaborare. A găsit în teologii Bisericii noastre harnici și iscușiți tîlcuitori ai gîndurilor sale pentru slujirea vieții, a păcii și a înfrățirii dintre oameni și popoare. A trezit în inimile preoților spiritul de jertfelnicie și a aprins conștiința chemării lor pastorale în vremea noastră. A găsit în sufletele credincioșilor de la oraș și de la sate rîvnă caldă pentru sfintele locașuri, precum și dorința de a fi uniți în jurul păstorilor lor duhovnicești”.

A avut loc apoi un concert religios executat de Corala preoților din capitală, sub conducerea preoților Ioan Popescu-Runcu și Iulian Cârstoiu.

La masa oficială care a urmat au luat parte invitații la festivitatea din bis. Sf. Spiridon, înalți oaspeți din țară și de peste hotare, între care trei I. P. S. Mitropoliți, delegați ai Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Grecești; Rev. Ulrich Fich, secretar general al Federației Mondiale a Societăților Biblice Unite; Rev. Swere Smaadahl, secretar pentru Europa al aceleiași Federații; Episcopul Robert Runcie de St. Alban (Anglia); Rev. Mihael Moore, capelan al Primatului Bisericii Anglicane pentru Afacerile externe bisericești; Rev. John Backhus, capelan al Primatului Bisericii Anglicane pe lîngă Patriarhia Ecumenică ș. a.

Sărbătorirea împlinirii a 25 ani de patriarhat ai P. F. Părinte Patriarh Justinian, redată pe scurt în cele de mai sus, a însemnat, așadar, un potrivit prilej de a arunca o privire asupra activității Bisericii noastre Ortodoxe Române din ultimul sfert de veac, asupra realizărilor mai de seamă ale Sf. Sinod, în frunte cu P. F. Părinte Patriarh Justinian, un prilej de exprimare a dragostei, prețuirii și recunoștinței Ierarhilor, clerului și credincioșilor față de Întâistătorul Bisericii Ortodoxe Române, dar a însemnat, în același timp, și un nou imbold în atașamentul și urmarea ziditoarelor învățături ale Bisericii noastre străbune, un nou imbold pentru noi toți de dăruire în muncă cinstită și devotată pentru continua înflorire și afirmare a Patriei noastre dragi.

Gh. P. și D. S.

Sfințirea Marelui Mir

În ziua de 26 aprilie 1973, în „Joia Mare” din Săptămîna Patimilor Domnului nostru Iisus Hristos, în catedrala patriarhală din București, în cadrul slujbei Sfintei Liturghii, oficiată de un numeros sobor, s-a săvârșit — potrivit rînduieților tipiconale tradiționale — sfințirea Marelui Mir. Din marea sobor de Ierarhi care au oficiat acest important act cultic au făcut parte: Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, I. P. S. Iustin, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, I. P. S. Teoctist, Mitropolitul Olteniei, I. P. S. Nicolae, Mitropolitul Banatului, P. S. Teofil, Episcopul Clujului, P. S. Vasile, Episcopul Oradiei, P. S. Antim Tîrgovișteanul și P. S. Antonie Ploieșteanul, Episcop-vicari patriarhali, P. S. Visarion Rășinăreanul, Episcop-vicar la Mitropolia Ardealului, P. S. Eftimie Bîrlădeanu, Arhiepiscop-vicar al Episcopiei Romanului și Hușilor, P. S. Gherasim Constanțeanul, Arhiepiscop-vicar al Episcopiei Dunării de Jos, precum și alți slujitori: arhimandriți, preoți și diaconi, de la catedrala și paraclisele patriarhale.

După ce timp de trei zile a fost pregătit cu grija și evlavie cuvenită, după un ritual special, dintr-o serie de ingrediente aromate, la Mănăstirea Antim, mirul astfel pregătit a fost adus, în niște vase speciale, în Catedrala patriarhală, pentru sfințire, la slujba Sfintei Liturghii arhieresti din „Joia Mare”.

La momentul liturgic al ieșirii cu cinstitele daruri din cadrul acestei Liturghii, vasele cu mir au fost purtate de clericii de rînd din sobor pînă în fața ușilor împărătești, de unde au fost preluate de Ierarhii din sobor. Apoi, la momentul potrivit indicat de rînduiețile tipiconale, Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, înconjurat de II. PP. SS. Mitropoliți și PP. SS. Episcopi și Arhieriei din sobor a rostit rugăciunea de invocare a harului Sfântului Duh pentru sfințirea Marelui Mir.

Răspunsurile stranei au fost cîntate de Corala sfintei Patriarhii, sub conducerea D-lui prof. Nicolae Lungu, iar predica zilei a fost ținută de P. C. pr. Constantin Pârnu, consilier patriarhal, care a rostit un frumos cuvînt de învățătură în legătură cu sfințirea Marelui Mir.

După ce a arătat importanța și semnificația slujbelor religioase de la deniile din Săptămîna Patimilor, pentru „primenirea vieții moral-spirituale a creștinilor”, după ce a arătat că „în Joia din Săptămîna Patimilor a avut loc Cina cea de Taină, care se comemorează de atunci neîntrerupt în fiecare an în această zi din Săptămîna Patimilor”, predicatorul a spus că „tot în această Sfîntă Joi, la anumite intervale de timp, în cadrul unei Sfinte Liturghii solemne — ca cea de astăzi — se sfințește Marele Mir de soborul arhierilor, membri ai Sfântului Sinod,

(Continuare în pag. 4)

Un sfert de veac de la naționalizare

În cursul lunii iunie anul acesta s-au împlinit 25 de ani de când Marea Adunare Națională a votat legea naționalizării principalelor mijloace de producție, cuprinzând industria, transporturile, băncile etc., cu alte cuvinte ramurile conducătoare ale economiei noastre naționale. „Situția creată în urma transformărilor petrecute — se arăta în expunerea de motive a legii menționate — impune o schimbare structurală în domeniul economiei naționale, pentru a putea pune toate forțele productive ale țării în slujba ridicării nivelului politic, economic și cultural al poporului nostru. Această schimbare structurală este trecerea în mâinile statului, ca bun comun al poporului, a celei mai importante părți din mijloacele de producție.”

Naționalizarea principalelor mijloace de producție a însemnat, după cum ne putem da seama mai bine acum, nu numai un act revoluționar, o cotitură importantă, hotărâtoare în ridicarea materială a poporului nostru, ci și o faptă de justiție socială, de moralitate publică. Căci nu era cinstită ca o mână de oameni să-și creeze beneficii, uneori fabuloase, în dauna unor mase de muncitori, care de fapt sînt adevărații creatori de bunuri materiale.

Prin naționalizare s-a făcut deci un act de mare dreptate socială, care a creat posibilitatea trecerii la reorganizarea socialistă a vieții economice, la punerea bazelor materiale ale orînduirii noastre noi, care se dezvoltă astăzi multilateral.

„Primul act — spunea Dl. Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat — care a avut un rol hotărâtor în desfășurarea revoluției socialiste l-a constituit trecerea principalelor mijloace de producție din industrie, la 11 iunie 1948, în mâinile poporului; naționalizarea a deschis o etapă nouă în istoria relațiilor de producție din țara noastră, a dus la lichidarea marii burghezii industriale și financiare, la crearea unui puternic sector socialist de stat în economie, a permis trecerea la conducerea planificată a economiei naționale.”

Intr-adevăr, dacă privim înapoi peste cei 25 de ani de la actul naționalizării ne dăm seama că industria noastră a făcut cu adevărat pași uriași înainte, că producem acum în multe sectoare în numai câteva zile ceea ce produceam într-un an întreg înainte de 1948, că dinamica producției globale, față de 1948, a fost depășită

nu cu sutele ci cu miile la sută, că numai în doi ani, în 1950, se creaseră peste 170.000 de noi locuri de muncă, că din simple ateliere magherne, fabricuțe particulare, cu mașini vechi și condiții necorespunzătoare de muncă, avem astăzi mari întreprinderi și uzine, că s-au ridicat adevărate cetăți industriale, care ne fac multă cinste, ale căror produse trec și granița, fiind apreciate pe toate continentele. Tractoarele românești ară astăzi pe ogoarele multor țări, autocamioanele și mașinile de teren de la Brașov sau Pitești sînt solicitate în diverse părți ale lumii, vapoarele produse de noi, acolo unde în urmă cu 25 de ani se făceau doar simple bărci pescărești, brăzdează mările și oceanele, ba mai mult, construim chiar fabrici și uzine în alte țări cu care s-au încheiat asemenea contracte, în condiții de egalitate și avantaj reciproc.

Țara noastră se situează astăzi pe locul trei în lume în ce privește producția de utilaj petrolier și pe locul doi în rîndul țărilor exportatoare de asemenea utilaje, care au luat și iau drumul — de la uzina „1 Mai” Ploiești — pînă în Asia, Africa, America ș. a. m. d., împreună cu specialiștii noștri, care le montează și le supraveghează la fața locului.

Cei 25 de ani de industrie socialistă vădesc deci pentru oricine justetea actului naționalizării.

T.

INFORMAȚII

● Comitetul Executiv al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, reunit la Bangalore în ianuarie 1973, a numit pe P. C. prof. Dr. Ioan Bria, de la Institutul Teologic Universitar din București, ca secretar pentru cercetări și relații cu ortodocșii în cadrul Comisiei pentru Misiune și Evanghelizare a Consiliului Ecumenic al Bisericilor, pentru o perioadă de 3 ani, începînd cu 1 aprilie 1973.

La 7 aprilie a. c., P. C. prof. Dr. Ioan Bria a plecat la Geneva.

● În cadrul activității culturale care se desfășoară de către Parohia ortodoxă română din Suedia, sîmbătă, 17 februarie 1973, a avut loc la Stokholm, la sediul Parohiei, o seară de teatru românesc, cu piesa: „Tache, Ianche și Cadîr”, de Victor Ion Popa, și de muzică populară românească.

P. C. pr. prof. Alexandru Ioan Ciurea, superiorul Parohiei, a adresat românilor participanți în mare număr un cuvînt călduros de salut, relevînd importanța unor astfel de manifestări culturale românești pentru românii stabiliți pe acele meleaguri nordice.

● În cadrul serviciilor ecumenice interconfesionale și interortodoxe care se țin în Suedia, Dumînică, 18 februarie 1973, P. C. pr. prof. Alexandru Ciurea, parohul Bisericii ortodoxe române din Suedia, a slujit la biserica ortodoxă rusă din Stokholm, împreună cu P. S. Sa Lavrentie (Trifunovic), Episcop al iugoslavilor din Europa de Vest și Australia, și cu pr. protoiereu Zijivota Michailovic, parohul bisericii ortodoxe sîrbe din Suedia.

La Sfînta Liturghie, închinată Sf. Sava, au fost pomenite împreună numele Prea Fericitului Patriarh Justinian al Bisericii Ortodoxe Române și Prea Fericitului Patriarh Gherman al Bisericii Ortodoxe Sîrbe.

Cu prilejul acestui serviciu religios interortodox, P. C. pr. prof. Alexandru Ciurea a avut convorbiri cu P. S. Episcop Lavrentie, privind relațiile dintre Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă Sîrbă și dintre Parohia ortodoxă română și Parohia ortodoxă sîrbă, aflate în Suedia.

● Între 20—23 martie 1973 s-a desfășurat la Moscova sesiunea Comitetului de lucru al Conferinței Creștine pentru Pace. Pe lîngă tema generală: „Sarcinile lucrării creștine pentru pace într-o perioadă de pace și destindere în Europa”, tratată de doi referenți principali, au fost prezentate numeroase rapoarte privind acțiunile inițiate de Conferința Creștină pentru Pace în sprijinul păcii, la care au luat parte delegați ai ei, activități ce se prevede a fi întreprinse în viitor etc.

La sfîrșit au fost adoptate cîteva documente, printre care un comunicat, o rezoluție privitoare la securitatea europeană și un apel în favoarea convocării Congresului mondial al forțelor păcii,

care se va ține la Moscova între 2—7 octombrie 1973.

Din partea Bisericii Ortodoxe Române a participat I. P. S. Nicolae, Mitropolitul Banatului, care a oficiat cultul în cadrul ședinței inaugurale. De-a lungul lucrărilor sesiunii, I. P. S. Sa a intervenit expunînd punctul de vedere al Bisericii Ortodoxe Române în problemele discutate.

● Între 27 martie și 10 aprilie 1973, P. C. pr. Dr. Nicolae Balca, profesor onorar de catehetică, omiletică și pedagogie la Institutul Teologic Universitar din București, a ținut cîteva conferințe teologice în Belgia, la invitația decanului Facultății de Teologie a Universității Catolice din Louvain.

Astfel, la 29 martie a. c., P. C. Sa a vorbit la Facultatea din Louvain, despre: „Organizarea actuală a Bisericii Ortodoxe Române, opera P. F. Patriarh Justinian”, la care a asistat Mgr. De Smedt, episcop de Brugges.

La 30 martie a. c., P. C. prof. N. Balca a vizitat Mănăstirea Chevetogne și a vorbit viețitorilor de aici despre: „Valoarea catehetică a liturghiei ortodoxe”.

La 2 aprilie a. c., P. C. Sa a vorbit la Louvain despre: „Elemente umaniste în gîndirea patristică a Sf. Părinți răsăriteni”, urmată de un seminar, iar la 5 aprilie a. c., despre: „Valoarea catehetică a liturghiei ortodoxe”.

● Între 12—14 aprilie 1973, a avut loc la Viena a V-a conferință teologică a fundației „Pro Oriente”, cu tema: „Biserica una și Bisericile cele multe”, la care au participat 30 invitați ortodocși, vechi-orientali, romano-catolici, vechi-catolici și protestanți.

Din partea Bisericii Ortodoxe Române a fost invitat să susțină un referat dogmatic, la tema generală a Conferinței, P. C. pr. conf. Dr. Ștefan Alexe de la Institutul Teologic Universitar din București, care a accentuat că la temelia unității Bisericii stă unitatea Sfintei Treimi. Unitatea creștinilor se întemeiază pe hristocentrismul Bisericii.

Sarcina creștinătății este de a realiza o unitate bisericească în care Hristos să se întîlnească în aceeași Biserică într-o comuniune a credinței și sacramentale, inclusiv în comuniunea euharistică. Pînă atunci, Biserica Ortodoxă este deschisă pentru dialogul slujirii lumii și pentru realizarea unei unități în diversitate.

În 15 aprilie a. c., P. C. pr. conf. Ștefan Alexe a săvîrșit Sf. Liturghie la biserica ortodoxă română din Viena și a vizitat sediul cultural al coloniei române.

● Luni, 14 mai 1973, în Aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu a avut loc o festivitate consacrată împlinirii a 125 de ani de la revoluția din 1848 în Moldova, Transilvania și Mun-

tenia, la care au participat I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop-vicar Visarion, P. C. consilieri și alți salariați de la Centrul arhiepiscopesc, P. C. profesori și studenți teologi etc.

Festivitatea a fost deschisă de P. C. rector Is. Todoran, după care P. C. prof. I. Zăgărean a rostit o conferință, în care s-au evocat evenimentele din 1848 din toate cele trei provincii românești, importanța lor pentru noi cei de astăzi, reliefîndu-se și chipuri de preoți, care s-au distins în revendicările și doleanțele românilor de la 1848.

Corul studenților teologi a executat compoziții patriotice: „Deșteaptă-te române”, de A. Mușeșanu, „Trei culori”, de C. Porumbescu, și „Te salutăm strămoșesc pămînt”, de P. C. prof. Gh. Șoima.

În încheiere a vorbit I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a scos în lumină cu deosebire unitatea de idei a tuturor revoluționarilor români de la 1848, ca de pildă: Libertatea și unitatea de stat a românilor, dreptatea socială, egalitate în drepturi pentru toți locuitorii acestor meleaguri etc., precum și aceea că pe Cîmpia Libertății s-a cerut și refacerea Mitropoliei Transilvaniei, desființată la 1700.

Încheind, I. P. S. Sa a arătat că unitatea poporului nostru, și unitatea Bisericii străbune, sînt fapte la care trebuie să ținem și astăzi ca la lumina ochilor.

● Vizitîndu-ne țara și venind de pe meleagurile moldovene cu o escală la Sf. Episcopie a Clujului, între 17 și 19 mai 1973 Centrul arhiepiscopesc din Sibiu a fost vizitat de un grup de studenți teologi și un profesor din Chicago (S.U.A.), fiind însoțiți de la Sf. Patriarhie de către Dl. R. Rus.

Oaspeții au vizitat biblioteca, capela și catedrala mitropolitană, biserica monument istoric și colecția de icoane pe sticlă din Sibiel, precum și alte muzee și obiecte turistice din Sibiu și împrejurimi.

Vineri, 18 mai a. c., ora 12, în aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu a avut loc o întîlnire a acestui grup de studenți americani cu P. C. profesori și studenții noștri teologi. Au fost de față I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop-vicar Visarion și P. C. consilieri de la Centrul arhiepiscopesc.

P. C. rector Is. Todoran a făcut o prezentare a oaspeților, iar oaspeților li s-au împărtășit date din istoria Institutului. În cadrul programului s-au executat cîteva compoziții bisericești și patriotice, după care a luat cuvîntul conducătorul grupului, prof. Dr. Rigdon Bruce Vernon, precum și doi dintre studenții oaspeți, cu toții mărturisind bucuria de a ne cunoaște țara și satisfacțiile pe care

(Continuare în pag. 4)

Sf. Taină a Cuminecării (II)

Cu toate că învățătura și practica creștină ortodoxă în legătură cu Sf. Taină a Cuminecării au temeuri clare și solide în Sf. Scriptură, se mai ridică unele obiecțiuni împotriva lor. De aceea, în cele ce urmează vom înfățișa (după Prot. Dr. P. Deheleanu: Manual de sectologie, Arad, 1948, p. 348—354) aceste învățături deosebitoare împreună cu răspunsul convenit din punct de vedere ortodox.

1. Pîinea și vinul de la „Cina Domnului“ (așa numesc unii dintre noi Sf. Cuminecatură) sînt pîine naturală și vin natural, care închipuiesc sau simbolizează trupul și sîngele Domnului, fără a fi de fapt acestea. În acest sens, se provoacă la cuvintele Mîntuitorului de la Cina cea de Taină: „Adevărat grăiesc vouă că de acum nu voi mai bea din rodul viței pînă în ziua aceea cînd îl voi bea nou în împărăția lui Dumnezeu“ (Marcu 14, 25; vezi și Matei 26, 29), pe care le talmăcesc așa: aici este vorba despre „rodul viței“, ceea ce înseamnă că vinul a rămas vin natural și nu s-a prefăcut în sînge. De unde rezultă că vinul numai simbolizează, dar nu este de fapt sîngele Domnului.

La prima privire a lucrurilor, s-ar părea că talmăcirea aceasta este corectă. Dar dacă observăm cum este înfățișat același lucru la Luca 22, 17—20, ne dăm seama că cuvintele de mai sus despre vin au fost spuse cu privire la primul pahar, care conținea de fapt vin natural. Dar Sf. Cuminecatură a fost așezată după cină, la al doilea pahar, căci atunci a zis Mîntuitorul: „Acest pahar este Legea cea nouă, întru Sîngele Meu, care se varsă pentru voi“. Deci, pe cînd Sf. Evangheliști Marcu și Matei vorbesc numai despre un singur pahar: Marcu despre paharul de la cină, iar Matei despre paharul Cuminecării, Sf. Evangelist Luca vorbește despre două pahare. Sf. Cuminecatură a fost așezată la al doilea pahar. De unde rezultă că cuvintele care se referă la primul pahar nu sînt în legătură cu Sf. Cuminecatură. Aceasta este cazul și cuvintele din citatul de la Marcu 14, 25.

2. Cuvintele Mîntuitorului: „Acesta este Trupul Meu“, „acesta este Sîngele Meu“, „Eu sînt pîinea cea vie“, „cel ce mîncă Trupul Meu și bea Sîngele Meu are viață veșnică“ trebuiesc înțelese în chip spiritual, simbolic, nu literal. Ucenicii Domnului le-au înțeles literal; ceea ce a produs sminteală multora: cum este cu putință ca cineva să mînce trupul Lui și să bea sîngele Lui, pentru ca să aibă viață veșnică? Pentru a nu-l lăsa să înțeleagă literal și să rămînă în sminteală, Mîntuitorul le-a zis: „Duhul este cel ce dă viață; trupul nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus sînt duh și sînt viață“ (Ioan 6, 52—63). Prin urmare, cuvintele de mai sus ale Mîntuitorului — în legătură cu Sf. Cuminecatură — nu trebuiesc înțelese trupește sau literal, ci în chip duhovnicesc.

Dar cuvintele acestea de lămurire ale Mîntuitorului au cu totul alt sens. Mîntuitorul a voit să le spună: prin cuvintele Mele: dacă veți mîncă Trupul Meu și veți bea Sîngele Meu, veți avea viață veșnică, — nu trebuie să înțelegeți că aveți să mușcați din mine și să deveniți mîncători de om. Ci Eu am dat acestor cuvinte un înțeles mai înalt, duhovnicesc: va trebui să mîncăți și să beți Trupul și Sîngele Meu, dar nu ca pe un trup și sînge pămîntesc, ci ca pe unele împreunate cu Dumnezeirea încă din momentul zămislirii și — în plus — sub o altă formă, și anume ca pîine și vin. Voi mă socotiți pe Mine ca om, cu trup pămîntesc ca al vostru. Dar un astfel de trup nu folosește la nimic. Numai împreunat cu Dumnezeirea — prin puterea Sf. Duh — poate să dea viață. Un astfel de Trup vă ofer Eu sub forma pîinii și a vinului, spre a vă da viață. De aceea, nu aveți nici un motiv de sminteală.

3. Cuminecatură este o simplă cină comemorativă, o masă de pomenire, la care se consumă pîine și vin în amintirea Cinei celei de Taină, a patimilor și morții Domnului. Aceasta rezultă din însăși rînduiala lăsată de Mîntuitorul, care a zis Sf. Săi Apostoli: „aceasta să o faceți întru pomenirea Mea“ (Luca 22, 19; vezi și I Cor. 11, 24—25). De asemenea, Sf. Ap. Pavel spune: „Căci de cîte ori veți mîncă această pîine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți pînă cînd va veni.“ (I Cor. 11, 26). De unde rezultă că scopul acestei „Cine a Domnului“ este adîncirea credinței și a evlaviei creștine prin ceea ce ea reprezintă simbolic, nu mîncarea cu adevărat a Trupului și Sîngelui Domnului, nici continuarea Jertfei de pe Golgota.

Recunoaștem că Sf. Cuminecatură are și o latură de pomenire. Căci prin ea comemorăm moartea Domnului și o vestim; ca atare, ne întărim în credință și în evlavie. Dar, așa cum am văzut în articolul precedent, Sf. Cuminecatură are și caracter de Taină, fiindcă mijlocește iertarea păcatelor și sfințește; de asemenea, are și caracter de jertfă, fiindcă întrupește toate condițiile unei jertfe.

4. Provoacă-se la cuvintele Sf. Ap. Pavel de la Evr. 9, 28 și 10, 14, se susține că Sf. Euharistie nu poate să fie o jertfă necruntă a Mîntuitorului, pentru că Mîntuitorul s-a adus pe Sine o singură dată jertfă pe Golgota. Ca atare, jertfa Lui nu se poate repeta niciodată. Deci, dacă „Cina Domnului“ ar fi acea jertfă, atunci ar însemna că ea se repetă de atîtea ori, de cîte ori este săvîrșită Sf. Cuminecatură. Or, aceasta ar fi în contradicție cu Sf. Scriptură.

Recunoaștem că Mîntuitorul s-a jertfit o singură dată, precum și că Jertfa Lui nu se repetă. Dar din aceasta nu rezultă nicidecum că Sf. Euharistie nu poate să fie Jertfa cea unică a Domnului de pe Golgota, adusă în chip necrunt. Ea nu este o repetare a Jertfei de pe Golgota, ci numai o continuare, o actualizare, o permanentizare a acesteia. Prin aceasta roadele ei sînt totdeauna prezente și vii în sufletul și în trupul nostru pînă la a doua venire a Domnului. În acest sens, însuși Mîntuitorul ne îndeamnă ca Jertfa Trupului și a Sîngelui Său și — în același timp — aducerea ei să nu înceteze pînă la venirea Sa cea de apoi (vezi Luca 22, 19 și I Cor. 11, 25—26).

5. Buzuindu-se pe I Cor. 11, 27—29, se pretinde că Cuminecatură nu poate fi dată decît celor vîrstnici, pentru că pentru primirea ei, Sf. Apostol Pavel cere o cercetare de sine, adică o pregătire (pocăință), pentru ca cel ce se împărtășește cu ea să nu primească osîndă. De aceea, ea nu poate fi împărtășită și copiilor, care nu sînt capabili de o astfel de pregătire.

Dar Mîntuitorul a așezat Sf. Taină a Cuminecării pentru toți: „beți dintru acesta toți“, deci și pentru copii. Prin aceasta ne-a arătat că nu există restricții de vîrstă în ce privește Sf. Cuminecatură, adică împărtășirea cu ea. Pe lîngă aceasta, de ce ar fi opriți de la împreunarea cu Trupul și Sîngele Domnului tocmai copiii, cînd știm că Mîntuitorul ne-a poruncit să nu oprim copiii a veni și a se uni cu El?

6. Pe baza cuvintelor pauline: „Că o pîine, un trup sîntem cei mulți; căci noi ne împărtășim dintr-o singură pîine“ (I Cor. 10, 17) se susține că împărtășirea se face dintr-o singură pîine, de aceea se obiectează de ce ortodocșii aduc pentru Sf. Cuminecatură cinci pîini (prescuri)?

Dar cuvintele de mai sus au cu totul alt înțeles: în oricîte locuri s-ar săvîrși Sf. Cuminecatură și oricîți ar fi la primirea ei, în ea este același Trup și Sînge al Domnului, unic și întreg pretutindeni în Sf. Cuminecatură. Apoi, numai una din cele 5 prescuri este destinată pentru cuminecarea preoților și credincioșilor, restul avînd alte destinații.

În concluzie finală, temeuriile lor biblice fiind de nezdrușcinat, rămîne datorია noastră de a păstra neatînsă învățătura și practica ortodoxă în legătură cu Sf. Cuminecatură!

C. Sîrbu

Informații

(Urmare din pag. 3)

le-au avut vizitînd unele mănăstiri și școli de învățămînt teologic.

În încheiere, a vorbit I. P. S. Mitropolit Nicolae, arătînd între altele că, dacă cîndva, românii transilvăneni mai ales erau atrași de „miracolul american“, astăzi americanii sînt atrași de „miracolul românesc“, ceea ce se datorește forței de creație a poporului român.

I. P. S. Sa a subliniat de asemenea cîteva trăsături specifice ale Bisericii Ortodoxe Române, energiile sale spirituale pentru zidirea credincioșilor în condițiile de astăzi ale omenirii.

● Duminică, 20 mai 1973, a avut loc sfințirea bisericii din Somoștelnic, prot. Sighișoara, biserică zidită în 1894, dar care a fost renovată și consolidată în ultimii ani prin strădania C. pr. Mihai Lup și a bunilor credincioși din menționata parohie.

Sfințirea a fost săvîrșită din încredințarea I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului de P. S. Episcop-vicar Visarion, care a fost însoțit de P. C. cons. Gh. Papuc, P. C. prot. I. Dragolea și P. C. arhid. I. Bolog.

Cuvînt de învățatură a rostit P. S. Episcop-vicar, care a fost axat îndeosebi pe ideea de unitate în credința străbună ortodoxă română.

Pentru strădaniile depuse au fost distinși C. pr. M. Lup, episcopul Alex. Bogdan și cîntărețul bis. V. Popa.

Sfințirea Marelui Mir

(Urmare din pag. 2)

care se distribuie apoi tuturor bisericilor și mănăstirilor din Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, pentru nevoile lor cultice“. În legătură cu aceasta, vorbitorul a spus că „sfințirea Marelui Mir este o prerogativă a Bisericilor Ortodoxe Autocefale“, deci și a Bisericii Ortodoxe Române, care, din 1885, de cînd a obținut autocefalia față de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol, cu care „păstrează însă o strînsă unitate dogmatică și cultică“, a sfințit Marele Mir de treisprezece ori pînă acum și pentru a șasea oară de cînd la cîrma Bisericii Ortodoxe Române se află Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian. „Sfîntul și Marele Mir simbolizează unitatea în credință și învățatură ortodoxă... În această zi din Săptămîna Patimilor — în Joia Mare, cum spunem noi credincioșii ortodocși — se săvîrșește sfințirea Marelui Mir și în celelalte Biserici Ortodoxe“, astfel încît „la acest măreț moment al rugăciunii de sfințire, glasurile ierarhilor noștri s-au unit cu glasurile ierarhilor și întîistătorilor de Biserici Autocefale Ortodoxe într-o tainică comuniune, ca simbol al unității în credință, cult și viețuire creștină al tuturor Bisericilor Autocefale, al întregii noastre Ortodoxii ecumenice“.

Momentul liturgic al sfințirii Marelui Mir a fost înscris apoi în „Condica sfîntă“, în care membrii Sfîntului Sinod în frunte cu Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian au semnat următorul

A C T

Slăvim pe Dumnezeu în Treime închinat că ne-a învrednicit pe Noi, Justinian, patriarbul Bisericii Ortodoxe Române, împreună cu membrii Sfîntului Sinod să ne adunăm în Catedrala Sfîntei Patriarhii din București și să împlinim, la Sfînta Liturghie, prin chemarea harului atotsăvîrșitorului Dub — după rînduiala Dreptmăritoarei Biserici Ortodoxe — sfințirea Marelui Mir pentru întărirea în Dubul Sfînt a credincioșilor creștini și sfințirea locașurilor dumnezeiești din cuprinsul Patriarhiei Române.

Această sfințire a Marelui Mir s-a săvîrșit pentru a treisprezecea oară în Sfînta noastră Biserică din anul mîntuirii una mie nouă sute șaptezeci și trei, luna aprilie, ziua douăzeci și șasea, în Sfînta și Marea Joi a Patimilor Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, și pentru a șasea oară în vremea păstoriei Noastre ca patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

S-a încheiat acest Act și s-a scris în Condica sfîntă, semnîndu-se de Ierarhii care au luat parte la sfințirea Marelui Mir.

Adrian N. Popescu

Lui Mihai Eminescu

„Vremea trece, vremea vine“...

Tu ai spus-o și e bine!

Vremea trece, ș-a sosit,

Timpul că s-a împlinit,

Mai un veac, maestre drag,

De cînd trist al vieții prag

L-ai trecut în veșnicie,

Lăsînd „dulcea Românie“.

— — — — —

Țara ta, „țară de glorie“,

Azi cîștigă mari victorii;

Peste tot și-n toate cele

S-a scăpat de multe rele.

Tu, de sus, din Cerul sfînt

Poți privi al ei pămînt,

Că de-acum s-a „rotunjit“,

Iar poporul-i mulțumit.

Țara-i mare și bogată,

Cum n-a fost ea niciodată;

Țara-i „veselă grădină“

Și de bunătăți e plină.

Iară tu, poete — steag —

Ești cinstit de toți, cu drag.

Nicolae Isac-Zlaști

cîntăreț bisericesc